

važovati za neplatný podle §§ 1 a 12 odst. (3) zák. čís. 320/19. I když se přihlíží k ustanovení § 99 obč. zák., jest uznati, že není tu podmínka k platnosti manželství podle §§ 1 a 12 odst. (3) zák. čís. 320/19 předepsaná a že proto manželství, o něž tu jde, jest neplatné.

### Čís. 13310.

#### Pensijní pojištění.

Zaměstnanec nemůže se domáhati na zaměstnavateli náhrady škody proto, že ho odhlásil z pensijního pojištění, nepodléhal-li v době odhlášení pensijní povinnosti, ani proto, že ho o odhlášení neuvědomil.

Připojištění podle čl. IV. zákona ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n., nezakládá o sobě vstup do pojištění podle zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., nýbrž připojištěný, podléhal-li pojištění podle zákona čís. 26/1929 sb. z. a n., musil, aby se stal pojištěncem po rozumu tohoto zákona, býti přihlášen.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, Rv II 48/34.)

Žalobce domáhal se na svém bývalém zaměstnavateli placení důchodu z důvodu náhrady škody. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

#### důvodů:

Dovolatel se domáhá na žalovaném, svém bývalém zaměstnavateli, u něhož sloužil do 15. května 1930 jako hajný, z důvodu náhrady škody placení pojistného důchodu podle zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. Pensijní ústav neuznal totiž dovolatelův nárok na důchod a dovolatel klade ztrátu důchodu u pensijního ústavu za vinu žalovanému. Jako vinu žalovaného uplatňoval dovolatel v první stolici, že ho žalovaný, přihlásiv ho původně k pojištění, v roce 1924 z pojištění odhlásil a že ho o odhlášení neuvědomil, čímž způsobil, že dovolatel v připojištění (čl. IV zákona ze dne 5. února 1920 čís. 89 sb. z. a n.) nepokračoval. Teprve v opravném řízení jako další zavinění žalovaného dovolatel uvedl, že ho žalovaný po účinnosti zákona čís. 26/1929 k pensijnímu pojištění nepřihlásil. Pokud jde o toto teprve v opravném řízení uplatňované zavinění, nelze k němu přihlížeti a se jím zabývati, protože novoty nejsou v odvolání a dovolání (§§ 482, 504 čřs.) přípustné. Pokud dovolatel opřel svůj nárok o to, že ho žalovaný v roce 1924 z pojištění odhlásil, není dovolatelův nárok opodstatněn. Jako hajný až do účinnosti zákona čís. 89/1920 dovolatel pensijní povinnosti nepodléhal. Teprve tímto zákonem vstoupili hajní do pensijní pojistné povinnosti, avšak jen ti (§ 2 čís. 1 zák. čís. 89/1920), kdo nepřestoupili 55 roků svého věku. Dovolatel byl přes 55 let stár a byl proto z pojistné povinnosti podle zákona čís. 89/1920 vyňat. Nepodléhal tudíž dovolatel ani po dobu platnosti uvedeného zákona, to jest až do 1. ledna 1929 pojistné povinnosti. Jeho přihlášení nemělo pro něho účinku, nanejmé nezakládalo pro něho žádný pojistný nárok podle pensijního zákona a byla věc po zákonu tak, jako by přihlášen nebyl. Přihláška do-

volatele měla jen význam ohlášení se zaměstnavatele k placení premií podle § 2 posl. odstavec zákona čis. 89/1920, kteréžto premie plynuly do fondu potřebných nezaměstnaných (§§ 47 bod 7, 86 zákona čis. 89/1920) a nikoli na pojištění dovolatele. Odhlášení v roce 1924, protože nepodléhal pojištění a pojistného nároku ani z přihlášení ani z placení premií zaměstnavatelem neměl, nepřipravilo dovolatele o pojistný nárok. Zejména nepřipravilo ho o pojistný nárok podle zákona čis. 26/29. Jak řečeno, ani přihlášením za platnosti zákona čis. 89/20 ani placením premií podle § 2 odst. (2) uvedeného zákona nenabyl pojistného nároku, nestal se pojištěncem a, nejsa jím, nevstoupil do pojištění podle zákona čis. 26/29. Aby, nejsa jím dosud, stal se pojištěncem podle zmíněného zákona a měl nároky podle tohoto zákona, k tomu bylo podle § 5 tohoto zákona zapotřebí přihlášky, ta však učiněna nebyla. Odhlášení dovolatele v roce 1924 není v příčinné souvislosti se ztrátou pojistného důchodu podle zákona čis. 26/29 a, pokud se tedy nárok žalobcův opírá o odhlášení, byl právem nižšími soudy (§ 503 čis. 4 cřs.) zamítnut. Rovněž z důvodu neuvědomění o odhlášení nelze dovolateli uplatňovaný nárok přiznati. Dovatel má mylně za to, že pokračuje v připojištění (čl. IV zákona čis. 89/1920), byl by nabyt, pokud se týče si zachoval nárok na pojistné podle zákona čis. 26/29. Připojištění podle čl. IV zákona čis. 89/1920 bylo pojištění soukromé, samo pro sebe, připojištěný nestal se pojištěncem ve smyslu zákona a pojistných nároků zákonem přiznávaných neměl. Připojištění nezakládalo samo o sobě vstup do pojištění podle zákona čis. 26/29, nýbrž připojištěný, podléhal-li pojištění podle zákona čis. 26/1929, musil, aby se stal pojištěncem po rozumu tohoto zákona, býti přihlášen. Pokračování v připojištění by samo o sobě vstup do nového pojištění nebylo založilo. Neuvědomění o odhlášení a nepokračování v připojištění nemělo proto za následek ztrátu důchodu podle zákona čis. 26/29. Ostatně uvědomění o zániku připojištění, ježto se ho toto netýkalo, nebylo ani věcí žalovaného (§ 73 zák. čis. 89/20) a podle zjištění nižších soudů dovolatel o něm věděl. Nižší soudy nepochybily, když ani z důvodu neuvědomění o odhlášení, nárok dovolatelův za oprávněný neuznaly (§ 503 čis. 4 c. ř. s.).

### Čís. 13311.

**Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čis. 131 sb. z. a n.).**

**Odvolací soud ve věcech pracovních může za základ svému rozhodnutí položit jiný skutkový děj, než byl zjištěn v rozsudku prvního soudu, jen tehdy, projednal-li znovu věc a provedl-li znovu důkazy.**

(Rozh. ze dne 22. února 1934, Rv II 77/34.)

Žalobě o zaplacení mzdy pracovní soud vyhověl, odvolací soud ve věcech pracovních žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji podle § 33 zákona ze dne 4. července 1931, čis. 131 sb. z. a n., znovu projednal a o ní rozhodl.